

THORVALD STOLTENBERG DEYÐUR

Fríggjadagin doyði fyrrverandi norskur uttanríkis- og verjumálaráðharrin, Thorvald Stoltenberg, 87 ára gamal, eftir stutta sjúkralægu. Thorvald Stoltenberg var føddur 8. juli í 1931 í Oslo. Hann er útbúgvinn lögfrøðingur í 1957, eftir at hava lisið í Noreg, Eysturriki, Sveis, USA og í Finnlandi. Hann kom í starv í norska uttanríkisráðnum í 1958 og gjørdist varakonsul í San Fransisco í 1959-1961. Sama ár gjørdist hann sendiharraskrivari í Beograd, har hann var til 1964. Árið eftir vendi hann heim til Noregs og gjørdist skrivari hjá uttanríkisráðharranum í 1965. Hann var í sjevtiárunum ráðharri í fleiri javnaðarstjórnunum. Thorvald Stoltenberg er pápi NATO-aðalskrivaran Jens Steltenberg, sum var forsætisráðharri í Noreg frá 2000 - 2001 og frá 2005 til 2013.

Oddur Dimon farin 57 ára gamal

Gravtalan sum Jónsvein Bech, prestur, helt yvir Odd Dimon í Tvøroyr kirkju 12. juli

Sorrig og glæde de vandre til hobe

Lykke, ulykke de gange på rad.

Soleiðis syngur gamli Kingo í einum av sínum sálum.

Í einum yngri sálmi frá øðrum umhvørvi kemur sama lýsing av okra lívsvilkurum til orðanna.

Í sínari umseting av yngra sálminum gevur Mikkjal av Ryggi honum ein meira heimligan dóm:

Slættasti sjógvur og brattastu bylgjur, Byrur og andróður skiftast um høv.

Í hesum báðu sálmunum verða okur mint á, hvussu sárbar og útsett okur menniskju eru, og hvussu skjótt gleðin kann skifta til sviðandi sýt.

Tvær ferðir seinastu vikurnar hava okur upplivað hetta, tá menn, enn í góðum árum, bráðdliga eru ryktir burtur. Í fyrra fòrinum í eini arbeiðsvanlukku.

Og so aftur nú fríggjadagin, tá okur fingur deysboðini av Oddi. Ikki minst í hesum fòri upplivdi okur, hvussu bráðligt skifti ímillum gleðina og ta sviðandi sýtina kann vera.

Tórsdagin kundu fleiri av okum gleðast saman við tykum báðum Jonny og Áka, tá tykur hátíðarhildu tykra diamantbrúdleyp – ein dagur, sum bara er lagaður teimum fáu. Sjálvandi var Oddur við til tað. Og fyri okum øðrum var hann ikki øðrvísi, enn hann altíð var vanur at vera.

Og sum tú Áki segði tað, at tá hevði tú hugsað um at sagt nøkur orð við tað høvi, um hvussu heppin tykur høvdu verið at fingið so nógv ár saman. Hvussu góð tey høvdu verið og alt tykur vóru sloppin undan, í mun til so nógv onnur. Og so vakna upp aftur fríggjadagin til hesi sorgarboðini, at Oddur ikki meira var tykra millum.

Eftir hann stendur eitt stórt tómrum, bæði hjá tykum og í býarmyndini yvirhøvur. Tí Oddur fylti nógv, har hann var. Mær er sagt um hann, at hann sum smádrongur var sera kúllasligur og eru nógv søgur um

hansara skálkagerðir. Á ein góðan hátt varðveitti hann nakað av hesum dreingjalyndinum í sær. Var hetta nakað av tí, sum gjørdi, at hann fylti so nógv sum hann fylti, har hann var. Men har komu eisini allir hansara góðu eiginleikar til sín rætt.

Í tí virkna lívinum byrjaði Oddur sína lívsleið við at fylgja í abbans og faðirs fótspor. Hann byrjaði at arbeiða á kondittarinum. Fór síðan til Danmarkar at fáa sær útbúgving sum kondittari, fyrstu tíðina í Virum, seinni á kenda kondittarinum Glace. Har var hann m. a. við til at gera køku til at fagna batmetonspælaranum Lene Køpken, tá hon gjørdist heimsmeistari, og fekk premiur fyri tað. Heimaftur kom hann aftur á kondittarið og yvirtók tað síðan. Og dreiv hann tað inn til 2006, tá tykur seldu tað.

Men hann var eisini virkin á øðrum økjum. M. a. var hann við í brandliðnum og nú hann fór, var hann brandmeistari ella átaksleiðarin, umframt at hann eisini hevði aðrar kommunalar uppgávur.

Oddur var ein eldsál, har hann var við. Tá hann setti sær nakað fyri fór hann heil hjartaður til verka og dugdi væl at skipa fyri. Nýggjárs-haldið var eitt av hesum, var formaður í nýggjársnevndini. Var eisini iðin í nevndararbeiðnum í TB.

Sum yngri iðkaði hann eisini ítrótt. Var á landsliðnum í borðtennis og hondbólti. Var eisini Føroyameistari í Billiard.

Men tað hann fyrst og fremst var, var hann fyri tykum hansara kæru. Tí vantaðu tykum heldur ikki lýsingarorð, fyri skuldu lýsa hann, hvat hann var fyri tykum. Fittur, hjálpsamur, umsorganarfullur, góður, sjarmmerandi, ein góður maður, pápi og ein fantastiskur abbi.

Ída er fyrsta abbabarnið, og er tiskil eisini so heppin, at hon hevur kent abban longst og fingið mest gleði av hansara blíðliga lyndi. Lisa, ið bara er tvey ár, hevur eisini havt stóra gleði av abbanum og vóru eisini tvey bestu vinir. Og sluppu tær altíð við abbanum Abbin var eisini sera góður við lítla Heina, sum tíverri enn er ov lítil til at uppliva, hvussu góðan abba hann hevur átt.

Sami kærleikin og vinarlag rakk eisini til tykum onnur í familjuni, bæði hansara egnu og tínari, Majken. Eri eg tí eisini biðin um at bera eina heilsan frá systkina-børnunum hjá tær í Íslandi, sum tíverri ikki høvdu møguleika at vera við her í dag, Maiu, Ragnheiður og Jóna Báru við familjum.

Hóast okur vita at skilnaðarstundin fyrr ella seinni kemur, og okur sleppa ikki at avgera nær ella hvussu hon kemur, so kennist tað altíð svárt at siga farvæl. Tí vilja

eisini tykur, sum stóðu Oddi nær, kenna stóra sorg og sákn, nú hann ikki er meira. Men vælsignilsini, kærleikan og tey góðu minnini og harvið takksemi fyri tað, hann var fyri tykum, eiga tykur eftir. Harrin troysti og styrki tykum við tí troyst og tí vón, hann við Jesusi Kristi hevur givið okum.

Ják. 4, 13. 14.

Og nú tit, sum siga: »Í dag ella í morgin skulu vit fara í ta ella ta bygdina og verða har eitt ár og handla og hava vinning,« tit sum ikki vita, hvat ið verða skal í morgin! Tí at hvørjum er lív tykkara líkt? Tí at tit eru ein roykur, sum eina stutta stund er sjónligur og so hvørur burtur.

”Í veruleikanum er tað bara eitt okur menniskju skulu. Okur skulu øll doyggja. Alt annað okur náa og fáa, áðrenn okur koma so langt, er nakað okur fáa loyvi til.” Nakað soleiðis hoyrði eg einaferð ein danskan prest taka til í eini prædiku. Hon helt á við at endurgeva úr eini grein, har høvundurin nevndi nøkur ráð, pápi hansara hevði givið honum. M. a. hvønn morgun at vera stillur í 5 min., fyri at minna seg sjálfan á, hvussu stórt tað var, at hann enn einaferð fekk loyvi til at fara undir ein nýggjan dag.

Ikki fyri at tankin um tað skuldi ræða hann. Men fyri at ásanna, at tað er eingin

sjálvfylgja, og fyri at hann skuldi gerast enn meira tilvitandi um at brúka tíðina og møguleikarnar, júst hesin dagurin gav honum, á ein slíkan hátt, at hann kundi gleðast um tað, og onnur –fyrst og fremst hansara kæru kundu takka fyri tað. Nógv av okum hava lært hetta sama, tá okur sum børn vóru lærd at biðja morgun og /ella kvøldbøn, at signa okum og befalla okum í Guds hendur. Og vónandi eru okur ikki blivin vaksnari enn so, at okur framvegis gera tað.

„Tað einasta okur øll skulu, tað er at okur skulu øll doyggja.“ Einasti munurin er tíðarskeiðið okum er lagað at liva. Eisini er ymiskt, hvussu lívið lagar seg hjá okum, og undir hvørjum umstøðum okur koma at liva tað. Tí verður tað eisini ymiskt hvussu tey, sum eftir eru, uppliva seinastu fráferðina hjá einum av teirra kæru.

Í nøkrum fòrum kemur tað óvæntað og dátt við, og eftir okra metum alt ov tíðliga, soleiðis sum tað gjørdist í hesum fòri. Í øðrum fòrum unna okur tí, sum farin er, endiliga at hava fingið frið, um enn tað eisini tá kennist svárt og tungt at siga einum av okra kæru farvæl.

„Tað einasta okur øll skulu, er at einaferð skulu okur doyggja.“ Tað eru vilkorini okur liva undir her í tíðini. Okur menniskju kunnu ikki steðga tíðina ella seta okum uttanfyri tað innihald, okra tíð kann fáa. Hvussu okur innrætta okum, og hvussu okur tilrættaleggja okra brúk av tíðini og teimum møguleikum, hon gevur okum, tað eru okur fyri ein stóran part harrar yvir. Men sjálvari tíðini eru okur ikki harrar yvir.

Her liggur tí eisini okra ábyrgd: Hvussu okur liva og brúka okur tað lív og teir møguleikar, okum fáa loyvi til at liva og virka í. Tí sum menniskju eru okur ikki bara einstaklingar. Okur hoyra til í einum samanhangi. Okra viðurskipti viðkoma eisini okra kæru.

Okur eru ikki harrar yvir tíðini. Tað er Gud. Hann setti sólina á himmalin at lýsa um dagin og mánan og stjørnur at lýsa á nátt. Hann er tíð-

arinnar harri. Tí sigur okra brúk av tíðini og tað innihald okur geva henni, í tann mun okur kunnu gera tað, nakað um okra viðurskipti við hann!

Men júst okum, sum liva undir hesum korum, hevur Gud í síni náði og kærleika tikið sær av.

Gud hevur gripið inn í tíðina. Ikki bara við at seta tíðarinnar ur í gongd, men við sjálvur við syni sínum Jesusi Kristi at trína inn í okra tíð, fyri at liva lívið saman við okum og vera við okum á okra lívsferð, so at okur ongantíð standa einsamøll við tí, sum nú einaferð kann fella okum í lut á lívsleiðini.

Tá tíðin var fullbúgvinn, sendi Gud son sín í heiminn, ikki fyri at døma heiminn, men fyri at frelsa hann og harvið okum. Og ein dag kemur hann aftur at døma livandi og deyð. Hetta er karmurin kristin trúgvinn setir um okra lív og tilveru, og sum ger tíðina virðismikla.

Við Jesusi hevur Gud gjørt upp fyri alla okra synd og skuld. Og vegna Jesu sáttargerð, sum hann við sínum deyða og uppreisn hevur fullført okra vegna, er givin okum ein bjarging og vón og ein framtíð, sum sjálvt ikki deyðin kann hótta ella taka frá okum.

Í Jesu frelsaranavni er vón fyri framman. Ein livandi vón, sum er troyst og bjarging í lívi og í deyða. Hon er troystin og vónin, tá okur sita eftir við sorgini og sakninum eftir ein av okra kæru. Hon er troystin og vónin, sum kann bera okum, tá boð eru eftir okum, og okur skulu út á okra seinastu ferð.

Jesu frelsaranavn og tann vón okum er givin við honum ger, at okur við trúgv og vón kunnu yvirlata okra kæru, sum fara undan okum, í Guds almáttshendur, eisini teg Odd:

Friður Guds tær veri við, Eig um ævir Harrans frið.

Amen.